

Horváth Adrienn

burleszk

*megpróbáltuk az időt –
nélküled ez lett most.*

*lassan jár el az év, mondhatnám azt is,
hogy szemernyi időnk még van
tovaúsztatni a széllel a fekete ruhákat, hogy
kitricikliztessük arcunkra azt a próbamosolyt,
amivel majd egy éve az adósunk vagy.*

*szépen elszórjuk minden bánatunk
börtöneink kulcsát
lenyeljük, és ha mégis hiányozna,
miután istenien adtuk elő magunkat
széles vigyorral bizton
újra állítjuk: boldog vagyok.*

*és ha jut is még egy picit,
hogy felelőtlenkedjünk egyet
a nagy szabadságérzet esernyője alatt,
utána úgymint kétszer négy méteren
menetelünk tovább.*

*de 'ácsi', ott még nem tartunk,
mondhatnám azt is, hogy
előtte még fáradtak vagyunk,
és hisszük és valljuk: lehetünk is,
hisz majd' végigéltük az évet
(mellkaskitolvabüszkén)
egy ember terhe nélkül.*

*(de ha véget ér? de ha lejár?)
ha eljön az idő amikor már nem lesz próba
akkor már kegyetlenül
-magunk leszünk
magunknak rabul- és
ismét és lassan és hivatalosan is
(döngőpecsét, áfásszámla, nyugtázzák)*

*mehet minden tovább
ezzel tovataszajtottuk magunkon a bánatod.*

*és később talán fölsejlik
az elvetendő ötletek közt egy:
nem éltelek meg minket rendesen.
sebaj, feltámadunk,
legalábbis most az egyszer 'lécci'
legyen valami igaz.*

A vattacukor illatú lány

le kell szögeznem ide marcelt, ő tehet róla.

*A lépcsőn tartottam fölfelé, a ritmus monoton akár
a hétfők sora kis kézi naptáram elején.
Nem is számoltam a lépcsőfordulókat
aznap már oly sokat járatták a bolondját velem.
Mögöttem jött és élém került vele
(tudniillik a vattacukor illattal vagy a lánnyal)
szóval a számba a majálisok nefelejccsel tűzdelt íze.
Hozta a hűvös völgy nedvességét
a libegőn elkiáltott hangokkal.
Kart Karba.
Aztán amikor együtt kirándultunk és
azt mondtad, miattam nem félsz semmitől.
Ezzel a mondatoddal szakítom el –
egyik lábam a másiktól, mint
ki gyantacsíkot távolít el
az agya intim részéről és fel sem szisszen,
nehogy megálljon a vattacukor illat és itt maradjon velem,
rám szakadt vele minden,
és lettem ami mindig is titkon voltam,
összetöppedt, és hurkapálcára aszott valami,
ha nem hiszem el, hogy a banális óraserkezetet
agyonverhetem, mert nem járhat le,
valaminek nincsen szavatossági ideje.*